

larınca biri solun, biri milliyetçilerin zirvedeki iki üstadı ortak ne diyorlardı? İkisi de “Doktor Bey”, “Amman doktor bak bebeğe” diyorlardı. Söyleyişleri ayrı, dedikleri-dertleri aynıydı.

Mahzunî

*Az değildir Karakoç'tan aldığım,
Boşa mıydı Mahzunîlik bulduğum,
Sen ben söylemezsek kurban olduğum,
Bizdeki ozanlık bozuk değil mi?*
diyordu.

Mahzunî Şerif'e sormuştum; ozan kendi şiirlerini söyler. Siz Karakoç'tan şiir besteleyip türkü söylüyorsunuz dediğimde; “O benim diyeceklerimi yazıyor” demişti. Mahzunî hakkı temsil etmesini de iyi bilirdi. Üstad Hayati Vasfi Taşyüreke saygı gösterir “hocam” diye hitap ederdi. Amcası Pehlil Cırık'ı, Aladeli Haydar'ı, Mahrumî'yi hep saygıyla anardı. Mahzunî kav-gadan yana değildi. Bakın ne öğüt veriyordu.

*Boşa dövüşmeyin bizim yiğitler,
Sizi vuranlar vurulmuyor ki,
Kim bilir nerede hangi koltukta,
Kömürde tarlada yorulmuyor ki,*

*Yeni adı çıkmış sağ ile solun,
Tarihte borcu yok kullara kulun,
İki yanı birdir yattığın çulum,
Bilirsin ölenler dirilmiyor ki.*

Ozanlarla birlikte Cumhurbaşkanı Demirel'i ziyarete gider Mahzunî Şerif.

Demirel; “Ne Caferliğim kaldı, ne köyün çobanlığı. Her fırsatta benimle uğraştın” der.

Mahzunî; “ O zamanlar öyle gerekiyordu” diye cevap verir.

Demirel; “Sen halk ozanısın. Halkın ozanı yazar da söylerde. Kırgınlığım yok” diye hoş görüşünü gösterir.

Mahzunî toplumun maddi çelişkilerini, olumsuzluklarını, çarpıklıklarını, insan ilişkilerini, psikolojik yapılarını, inanç ve çelişkilerini de en iyi anlatan devrin son ozanıydı.

DİLRUBA

Azade Turap

Bir varmış bir yokmuş masal gibisin
Gülerken üzülen solan Dilruba
Tarihin bağrında yasal birisin
Ağlayıp hicrana dolan Dilruba

Ömrün geçer, varamazsın farkına
Serap dersin, tufan çıkar bahtına
Hayallerin kalır ömrün ardına
Baharda hazana yanan Dilruba

Bir adres bulamaz yarım sözlerin
Vuslat arar taşıyamaz dizlerin
Hüküm yersin tutuklanır gözlerin
Kalp hırsız gönlü çalan Dilruba

Kalp hırsız dedim gönlü sakarsın
Gözlerinde efkâr hüznü yakarsın
Uzak durma, neden böyle bakarsın
Vakitli vakitsiz dalan Dilruba

Böyle gönül, nasip olur saflara
Kader bilip alışsın aflara
İnanma duyduğun süslü laflara
Bu asırda sevda yalan Dilruba

Duadır dilimden bu gelir elden
Zamansız geldimse soğuma benden
Bir ömrün ahı var sorulur senden
İki gözü nemli kalan Dilruba

Çok görme şaire bu son görüşü
Senden sonra umursamam ölüşü
Olmayan bir yoldu gidip dönüşü
Hasreti bağrımı yakan Dilruba

Şu bahtsız yüreğin sensin ağyarı
Azade nağmenin budur ihbarı
Ağırdır demiştin şair efkârı
Şairin sırdaşı olan Dilruba